

Muziek. Jacobus Jellinga en zijn vrouw, violist en fluitspeler uit Sneek gefotografeerd bij hun 50-jarig jubileum. Op de achtergrond zien we bomen en een brug. Sneek, Nederland, 1909.
Creditline Collectie SPAARNESTAD PHOTO/Het Leven/Fotograaf onbekend

Jacobus Jans Jillings en Johanna Christiana Arends

Jacobus Jelling's 51-jarig jubileum op de kermis te Harlingen. In het jongste nummer van „H et Leven” komt een portret voor van Jellings en zijn vrouw (Jellings ez. Co luidt het onderschrift), den bekenden solo-violist, die op vele Friesche kermissen een bekende verschijning is. Bij dit portret is een bijschrift gevoegd, waaraan wij het volgende ontleenen: Een zeldzaam jubileum in de kunstwereld is het vorige jaar onopgemerkt voorbijgegaan! Het was in Juli 1910, dat Jacob Jellings van Sneek, van beroep solo-violist, onder totale afwezigheid van de gebruikelijke blijken van belangstelling, den dag herdacht, waarop hij, 50 jaar geleden, voor het eerst de kermis te Harlingen bezocht, ten einde de burgerij het nu eenmaal onontbeerlijke muzikale kermis onthaal toe te dienen. Deze schijnbare onverschilligheid bij hen, die nu reeds zoovele jaren zich hebben kunnen vergasten aan zijn gevoelvol spel, laat zich alleen verklaren uit de omstandigheid, dat dit heuglijke feit leed aan eene te groote onbekendheid, juist in tegenstelling met den jubilaris zelf, die, wij mogen zeggen, door een ieder in het Noorden gekend wordt. Toen hij poseerde, stelde hij als voorwaarde, dat hij ook een „petretje” zou krijgen, het was de eerste maal in zijn leven, en hij verzocht ons, het aan zijn adres te Sneek te willen opzenden: J. Jellings te Sneek, dat was meer dan voldoende! o jee! „Iedereen ken me ommers!” voegde hij er nederig aan toe, waaruit reeds voldoende zijn bescheidenheid blijkt. Moeder de vrouw, die hem als collectrice op zijn muzikale tournee's vergezelt, stond hem met een gevoel van innig welgevallen aan te kijken en voelde haar oude, verschrompelde hart zwellen van trots, nu haar beroemd mannetje „op 't petret” kwam. Maar later speelde de jaloezie haar toch even parten, en het gepetretteerde grootheidje, met zijn fijn-besnaarde kunstenaarsziel, onmiddellijk vattend wat er aan schortte, waagde het een beroep te doen op ons rechtvaardigheidsgevoel, hetwelk gelukkig zoo sterk ontwikkeld bleek te zijn, dat alleen de wensch om de harmonie tusschen de beide oudjes niet te verstoren, ons noopte om aan zijn verzoek te voldoen en hen te zamen op te nemen. Zoo kwamen zij dus zij aan zij in „het Leven”, zooals zij al zoovele jaren het leven getrouwelijk waren doorgescharrelt. Wat Jellings eigenlijk speelt? Geen Cavatine van Raff of Réverie van Vieuxtemps telt zijn repertoire. Wellicht heeft hij nooit een ander lied gekend, dan hetwelk hij nu speelt, maar hij weet die met zijn onzichtbaar fluitje zoo verdienstelijk te combineeren, dat gij het eene oogenblik een jubelende leeuwerik meent te hooren, die vroolijk opstijgt naar den blauwen hemel, terwijl gij eenige tellen later denkt te moeten gelooven aan de na-bootsing van een in doodsangst verkeerenden kanarievogel. Zoo veelzijdig begaafd is Jellings!”